

Je bent als vrouw geen slachtoffer van je omgeving

Liesbet Boone
Doctor in de
psychologie,
leiderschapscoach
en auteur.

Statistiek is geen individuele diagnose, schrijft Liesbet Boone. Alle vrouwen zijn niet overal en altijd onveilig.

Het optreden van Soundos El Ahmadi in *De afspraak* van vorige donderdag maakt veel los. Ook bij mij, als vrouw, moeder en psycholoog. Ik vind het heel lastig om El Ahmadi te horen zeggen dat alle vrouwen overal onveilig zijn, omdat dat niet strookt met mijn gevoel en mijn ervaring. Ik heb me eigenlijk nog nooit echt ergens onveilig gevoeld (hoewel ik fysiek ben aangevallen en overvallen toen ik achttien was). Waarom zegt zij dan dat ik me onveilig moet voelen? Is er dan iets verkeerd met mij? Ben ik dan geen vrouw?

Nog lastigervind ik het als ik aan de keukentafel met mijn man aan het praten ben over het bewuste fragment in *De afspraak* en mijn dochters vragen waar we het over hebben. Moet ik

dan aan mijn dochters van tien en elf zeggen dat ze volgens de vrouw in het fragment vanaf nu niet meer alleen naar huis kunnen fietsen omdat ze permanent onveilig zijn? Zo'n bedreigend wereldbeeld kan en wil ik mijn dochters niet opdringen.

Ik ga ook niet akkoord met de redenering achter dat permanente gevaar voor vrouwen. Er schuilt een grote denkfout in. Het is niet omdat de kans dat je gedood wordt door je (ex-)partner groter is als vrouw dan als man, dat je als vrouw gedood zult worden. Het is niet omdat de kans dat je wordt lastiggevallen op straat groter is als vrouw dan als man, dat je daarom per definitie lastiggevallen wordt en onveilig bent. Het is niet omdat de kans dat je slachtoffer wordt van fysiek of seksueel geweld door je partner als vrouw groter is dan als man, dat je als vrouw onveilig bent in je relatie.

De statistieken en cijfers trek ik niet in twijfel, de conclusie die volgt

“dat alle vrouwen onveilig zijn” wel. Daar ontstaat een denkfout. Een kans, zelfs een grotere, is geen voor-spelling van wat er met een concreet individu zal gebeuren.

Alle rokers longkanker

Een vergelijkbare redenering zouden we absurd vinden in andere contex-

Het is niet omdat de kans dat je wordt lastiggevallen op straat groter is als vrouw dan als man, dat je per definitie lastiggevallen wordt en onveilig bent

ten. Rokers hebben een aanzienlijk grotere kans om longkanker te krijgen dan niet-rokers. Toch zegt niemand dat een roker per definitie longkanker zal krijgen, of dat we alle rokers vandaag al als ernstig ziek moeten beschouwen. Statistiek beschrijft de verdeling van risico's binnen een groep, niet het individuele traject van iedere persoon. Dat geldt voor rokers, en dat geldt evengoed voor vrouwen. We begrijpen perfect dat een verhoogd risico geen voor-spelling is als het over roken gaat, maar zodra het over veiligheid en gender gaat, lijken we dat onderscheid te vergeten.

Roken is bovendien maar een van de vele factoren binnen een complex geheel: genetische aanleg, duur en intensiteit van het roken, blootstelling aan andere schadelijke stoffen en algemene gezondheid spelen mee. Onveiligheid werkt op een vergelijkbare manier. Dat vrouwen gemiddeld va-

ker te maken krijgen met bepaalde vormen van geweld, zegt iets over de maatschappelijke context waarin wij ons bewegen, maar zegt niet alles over individuele ervaringen. Of iemand zich onveilig voelt – of effectief slachtoffer wordt – hangt ook af van persoonlijke geschiedenis, omgevingsfactoren en overtuigingen die in de loop van een leven worden opgebouwd.

Permanent kwetsbaar

Een vrouw kan zich in een context met een hoger statistisch risico toch veilig voelen dankzij eerdere ervaringen, sociale steun of vertrouwen in de omgeving. Gevoelens zijn reëel, maar ze zijn geen statistiek. En statistiek is geen individuele diagnose.

Dat determinisme en het beeld van de vrouw als permanent kwetsbaar ergert mij in deze discussie. Uiteraard mogen en moeten we als maatschappij iets doen aan die alarmerende cij-

fers, maar tegelijkertijd wil ik me als ouder focussen op datgene wat ik nu in de hand heb: dat is het vertrouwen dat mijn dochters hebben in de wereld waarin ze leven.

Als ouder is het een moeilijke afweging: in welke mate praat ik over potentiële risico's om mijn kinderen te beschermen en te behoeden voor fouten, zonder hen nodeloos bang te maken? Laat ik hen alleen in het donker naar huis fietsen of zeg ik hen dat ze dat absoluut niet mogen doen, omdat misschien ooit een foute kerel hen zou kunnen staan opwachten? Bescherm je hen dan of beperk je hen dan net?

Ik verkies momenteel het eerste. Ik wil graag dat mijn dochters zich geen slachtoffer voelen. Ik wil dat ze naar anderen kunnen kijken als mensen die hen zouden helpen als er iets is, eerder dan mensen die hen kwaad zouden doen. Ik wil dat ze leven in vertrouwen in plaats van in angst. Zonder daarom blind te zijn voor de statistieken.

Israëlische universiteiten. Opvallend: zonder einddatum.

Voor de bühne betwisten de antizionistische professoren aan de UGent dat ze Israël willen vernietigen. Ze kaderen hun activisme in nette termen van democratie en mensenrechten. Het land zou moeten opgaan in één unitair en democratisch 'Palestina' met gelijke rechten voor iedereen, ook voor de miljoenen achterkleinkinderen van de Arabisch-Palestijnse vluchtelingen van de Nakba uit 1948, die sindsdien geboren werden in Libanon, Syrië en Jordanië en nog altijd vluchtelingenkaarten krijgen van UNRWA.

Maar wat zou er gebeuren met het Israëlische volk, als de grenzen van Israël wegvallen? Daar gaf Hamas op 7 oktober 2023 een huiveringwekkend voorproefje van. Die dag vermoordde Hamas bijna 900 ongewapende burgers in Israëlische dorpen. Wie gelooft dat de Israëlische staat kan verdwijnen zonder dat dat leidt tot nog veel grotere bloedbaden op Joodse burgers, is wel erg naïef. Zonder de bescherming van de staat Israël zou het Israëlische volk voor dezelfde keuze gesteld worden als de

in de Palestijnse gebieden, en zelf ook een prominente antizioniste. In 2024 verklaarde zij voor Princeton University: "De enige toekomst die ik zie voor vrede en stabiliteit is een gedekoloniseerd land. En dan maakt het niet echt uit of mensen het Israël of Palestina willen noemen."

Toen de Franse president Emmanuel Macron op 7 oktober 2023 de pogrom van Hamas veroordeelde als "het grootste antisemitische bloedbad van onze eeuw", vond zij het nodig om hem te kapittelen. Hamas zou de slachtoffers niet vermoord hebben omdat ze Joods waren, maar als reactie op Israëlische onderdrukking. De Franse en Duitse regeringen spraken er schande van. In Gent rollen ze de rode loper uit en krijgt Albanese een eredoctoraat. Ik ben maar een simpele alumnus, maar ik zeg luid en duidelijk: niet in mijn naam.

Joren Vermeersch is jurist, historicus en auteur. Hij is adviseur op het kabinet van minister van Defensie Theo Francken (N-VA), maar schrijft hier in eigen naam. Zijn column verschijnt tweewekelijks op maandag.